

[Tom Behnke]

bliver arbejdet mere for klienten end med økonomien.

Vi er til gengæld ikke tilfredse med, at man opretter de sociale ankenævn i statsamtsregi. Det har altid været Fremskridtspartiets holdning, at statsamterne skal nedlægges, og derfor kan vi naturligvis ikke stemme for, at flere opgaver lægges ind under statsamterne, tværtimod.

Vi kan som alternativ heller ikke godkende, at man lægger opgaverne ind under amtskommunerne, da vi mener, at også de bør nedlægges. Vi foretrækker og vil stille forslag om, at ankeinstansen skal varetages af en uvildig ankestyrelse, der ikke har noget med kommunerne, amterne, statsamterne eller staten at gøre. Det vil samtidig give borgerne garanti for en uvildig afgørelse.

Fremskridtspartiet vil ligeledes stille forslag om, at der indføres et symbolsk beløb for at få en sag prøvet ved ankeinstansen. Vi forestiller os en ordning, hvorefter klageren f.eks. skal betale 200 kr., hvis der gives afslag på klagen, hvorimod det naturligvis skal være gratis, såfremt man får medhold i klagen. På den måde vil der blive sat en stopper for de grundløse klager, der kun bliver indsendt, fordi nogle føler, at de skal klage, når nu muligheden foreligger.

Sluttelig skal jeg oplyse, at vi meddeler vores endelige stillingtagen, når lovforslaget er endeligt udformet ved tredjebehandlingen.

Bente Juncker (CD):

Dette lovforslag er jo en genfremsættelse af et forslag, som blev fremsat umiddelbart før folketingsvalget, og Centrum-Demokraternes holdning til forslaget er uændret, og jeg kan derfor henvise til de bemærkninger, jeg gjorde ved den lejlighed.

Men der er selvfølgelig nogle problemer i lovforslaget, dog ikke når det gælder refusionsordningen 50/50, for den synes vi er helt i orden, og hvis ministeren gerne vil have det igen, Folketinget meget hurtigt, synes jeg, hun skulle dele lovforslaget og fremsætte 50/50-forslaget, så vi kunne få det igennem.

Men der er en lang række problemer med hensyn til besparelser og ankemuligheden, og dem kunne vi drøfte i løbet af foråret og efteråret med henblik på at få noget fornuftigt ud af det, som kan træde i kraft i 1992.

Det, vi er meget optaget af i CD, er, hvordan man får de kæmpebesparelser, hvem det egentlig er, der ikke skal have penge, osv. Disse spørgsmål vil vi gerne have nærmere belyst i udvalget.

Hvad angår Fremskridtspartiets forslag om brugerbetaling eller gebyr, eller hvad man skal kalde det, synes jeg, det er forargeligt, at man vil indføre den slags på forsørgelse. Dette her drejer sig om menneskers forsørgelse, og hvem i alverden tror man ikke ville betale for at få en ordentlig forsørgelse? Men skal man det? Er det ikke det offentlige pligt at sørge for, at mennesker får en ordentlig forsørgelse, når de er nedslidte osv.? Skal man virkelig tvinges til at give 200 kr. for det – som man får tilbage, hvis man vinder sagen? Jeg synes, det er lidt usmægtigt.

Marianne Jelved (RV):

Dette forslag står Det Radikale Venstres hjerte meget nær. Forslaget drejer sig om at placere kompetencen til at tilkende førtidspension tættest muligt på borgerne, og det vil i virkeligheden sige at afskaffe en dobbeltadministration, og det gøres altså her ved at give kompetencen til kommunerne.

I dag behandles den samme sag i to instanser, og det er efter Det Radikale Venstres opfattelse helt unødvendigt. Det, vi kan opnå, er, at den lange behandlingstid og den deraf affødte usikkerhed for den borger, det drejer sig om, kan formindskes væsentligt.

Det er selvfølgelig væsentlige forandringer i de systemer, vi kender i dag, der her er lagt op til, og vi har meget stor forståelse for, at det skaber utryghed både i systemerne og hos de borgere, som er part i problemstillingen. Men jeg vil gerne minde om, at det er politikeres opgave ikke fortrinsvis at se på de etablerede systemer, men på det, der er afgørende, nemlig borgernes mulighed for at få den bedst mulige løsning og den bedst mulige behandling fra systemets side.

Der er desuden også i forslaget tale om at ændre refusionerne, som vi har hørt det fra de tidligere ordførere, således at der gives ens refusion til de forskellige mulige løsninger. Det giver de kommunale beslutningstagere en reel mulighed for at vælge den virkelig bedste løsning for den enkelte, og det må dog også være det vigtigste.